Nem is tudod, milyen jó lesz, milyen pompás mily remek,
Ha a partról hűs habokba belevetnek tégedet!
De a csiga félresandít: — Nem vagyok én a víz híve,
Nem is leszek, amíg élek! Nem megyek én be a vízbe!
Nem leszek én, nem vagyok én, nem leszek én a víz híve,
Nem megyek én, nem leszek én, nem megyek én be a vízbe!

Ám a fogas azt felelte: — Gyere bátran, fogd a farkom,
Hogyha be is úszol mélyen, majd kijössz a tulsó parton.
Itt is egy part, ott is egy part, meg lehet azt könnyen [szokni,
Csiga-biga gyere velem, gyere velem táncot ropni!
Jössz-e, nem jössz, jössz-e, nem jössz, jössz-e velem [táncot ropni,
Jössz-e, nem jössz, jössz-e, nem jössz, nem jössz velem [táncot ropni?

— Köszönöm szépen, nagyon szép volt, — mondta Alisz boldogan, hogy már vége van. — Milyen csodálatos volt ez a különös ének arról a fogasról.

— Ó, a fogas... — szólt a hamis teknősbéka — ó..., úgy-e láttál már fogast?

— Hogyne, — válaszolta Alisz. — Minálunk gyakran csinálják eb... — A szó végét még sikerült idejekorán elharapnia.

— Nem tudom ugyan, hogy micsoda ebről beszélsz, — viszonozta a hamis teknősbéka, — de ha nálatok olyan gyakran van, akkor nyilván tudod is, hogy milyen.

— Tudom hát, — felelte Alisz. — Citrom van a szájában és ki van rántva.

— Kirántva éppen nincsen, az a vízben hamar leáznék róla. De citrom az igazán van a szájában, — szólt a hamis teknősbéka. Evvel ásított egy nagyot és behúnyta a szemét.

— Hogy miért van mindig citrom a szájában, azt már mondja el a griff.

— Azért, — magyarázta ez, — mert egyszer táncolni akart egy rákkal. Ezért beledobták a vízbe. Ezért jó nagyot esett. Ezért egy citromot szorított a szájába, hogy el ne harapja a nyelvét. De úgy szorította, hogy soha többé nem tudta elengedni. Ezért.

— Köszönöm, — mondta Alisz. — Nagyon érdekes volt. Még sohase hallottam enynyit a fogasról.

— Még többet is mondhatok róla, ha akarod, — dicsekedett a griff. — Tudod, hogy miért hívják a fogast fogasnak?

— Nem tudom. Miért?

— Azért, mert arra akasztják a ruhákat, — mondta nagyon ünnepélyesen a griff.

Alisz bámult. — Hogy lehet egy halra ruhákat akasztani?

— Micsoda? — kérdezte a griff. — Hát te mire akasztod a ruháidat?

Alisz gondolkozott egy kicsit, aztán így felelt: — Én? Hát a ruhafogasra!

— Látod? — folytatta mély hangon a griff. — A víz alatt is fogasra akasztják a ruhákat. Most tudod.

— Ki hord ruhát a víz alatt? — érdeklődött tovább Alisz.

— No hallod! —